

пречи се отъ невидѣлица мостъ. До преди мигъ нѣмаше го. Кой го спусна? Като че падна отъ небето и скопча двата страшни брѣга. По моста ето човѣкъ върви. Отъ де се зе и той? А какво отъ това, има ли човѣкъ, или нѣма! Ха! Не е все едно! — Тя го познава! Какъ не! Това е той, той е! Димитъръ? Какъ, той? Не! Братъ ѝ Стоименъ. А, колко е чудно това? Ту Димитъръ, ту Стоименъ! Какъ се мѣни? Не! Той е или Димитъръ, или Стоименъ! Напъвата погледъ да види хубаво. И все не може. Вихъра почва да люлѣе моста като люлка. На, кжсатъ се подпоритѣ като гнили конци. Моста се разнася, разпилява се. Да! Това е Димитъръ. Ужасъ! той падна въ рѣката. Гжсти мракове го погребеха.

Тета се стрѣска, пробужда се, потънала цѣла въ горещъ потъ, съ горчиви сълзи, замръзнали въ гърлото ѝ, запхтѣна, като да се е изкачила тичешкомъ на връхъ Мусала. Дълбоко тя дишаше — не можеше да се утоложи, да се успокои. Очитѣ ѝ, обгорѣли — широко се разтвориха, за да се увѣрятъ, че всичко това, туку що гледаха, е лъжа. Сънътъ далече избѣга, като разбойникъ, който е грабналъ отъ кжщата най-скжпото и я е подпалилъ отъ четири страни.

Но това още нищо не е...!

На вънъ ясенъ месецъ. Тиха безмълвна, лѣтна нощъ. Потайна доба. Сети се тета: на двора е кросното съ преждата. Сънувала ли е тя, че нѣкой го е открадналъ, или просто такава мисль ѝ е минала презъ ума? Става съ подкосени крака. Снагата ѝ отпаднала. Свѣтъ ѝ се вие. Излиза на вънъ. Отново я сънъ налита, но все пакъ е будна. Слиза по стълбитѣ на двора. Ето кросното. Пипа го да се увѣри — стои ли преждата. Да! Всичко си е на мѣсто. Ето и калемитѣ — едни източени, други съ малко прежда. За мигъ тя се изправи и загледа наоколо. Лунни зари се провираха между дърветата. Шепотъ се носѣше наоколо. Всичко я гледаше нѣкакъ зачудено. Хиляди огнени очи се втрениха у нея. Нѣкой се кискаше наблизу. Смѣхове отъ хиляди гърла се разнесоха откъмъ гробищата. Високо надъ дърветата се рѣхха човѣшки сѣнки и всички сочеха къмъ нея. Силно за-